

SPRAWOZDANIE Z III KONGRESU TEOLOGÓW POLSKICH

SPRAWOZDANIE Z OBRAD SESJI PLENARNEJ

W dniach 14—16 września 1976 r. w Krakowie — Mogile zebrało się wyjątkowo liczne grono 700 profesorów i wykładowców nauk kościelnych z wszystkich ośrodków i wyższych uczelni teologicznych w Polsce. Co pięć lat ponawia się taka okazja do dokonania przeglądu dorobku poszczególnych dyscyplin teologicznych, a przede wszystkim do zespolenia wysiłków na najbardziej doniosłych problemach życia wiary Kościoła powszechnego w łączności z rodzimymi potrzebami Kościoła w Polsce. Z inicjatywy Komisji d/s Nauki Katolickiej i Rady Naukowej Episkopatu Polski został podjęty temat ze wszech miar dziś aktualny: *Teologia — nauką o Bogu*. Aktualność ta rysuje się szczególnie wyraziście na tle współczesnych zakwestionowań podstaw wiary i sensowości języka religijnego; na gruncie zaś teologii jako przeciwstawienie do tzw. teologii śmierci Boga i kierunków radykalnie antropocentrycznych. We współczesnej bowiem kulturze, w prawie całkowitym przeciwieństwie do przeszłości, człowiek i jego doczesne sprawy stały się ośrodkiem zainteresowań nauki i filozofii. Konsekwencjami tego stanu rzeczy w teologii zajmował się poprzedni Kongres w 1971 r. w Lublinie na temat: *Teologia a antropologia*. Teraz należało pokazać teologię jako naukę o Bogu dla człowieka.

Duchowy klimat obrad wyznaczały dwa doniesłe głosy na rozpoczęcie Kongresu. Wpierw ks. kard. Karol Wojtyła w homilii inauguracyjnej w święto Podwyższenia Krzyża wskazał na krzyż Chrystusowy, jako żywy symbol objawiający miłość Boga do człowieka — z tego misterium czerpie chrześcijanin moc życia i światło mądrości. W liście skierowanym do uczestników Kongresu ks. kard. Stefan Wyszyński, Prymas Polski, zawarł słowa przestrogi przed bezkrytycznym naśladownictwem modnych prądów, a jednocześnie zwrócił się z żarliwym wezwaniem, aby obrady Kongresu ukazały współczesnemu człowiekowi „Boga żywego i ożywiającego — Tego, który się objawił jako Życie i Miłość”. Po wysłuchaniu treści listu przewodnictwo nad obradami objął ks. kard. Karol Wojtyła. W krótkim wprowadzeniu przypomniiał uczestnikom, że „teologia spełnia swoją misję w historii łącząc stare z nowym — czego symbolicznym wyrazem jest nasza obecność w wielowiekowym opactwie cysterskim pośrodku Nowej Huty”.

Program przewidywał następnie przedpołudniowe wykłady w ramach sesji plenarnych oraz popołudniowe referaty w kilkunastu sekcjach profesorskich. Było oczywiście rzeczą niemożliwą brać udział we wszystkich spotkaniach i wysłuchać wszystkich wystąpień. W niniejszym sprawozdaniu ograniczamy się więc do tematyki sesji plenarnych, sygnalizując tylko te z wykładów sekcyjnych, które ściślej wiązały się z głównym tematem Kongresu. Sama zaś problematyka wykładów plenarnych daje się wyraźnie ująć w dwa nurty: metodologiczny i problematyki Boga. Te dwa wątki merytoryczne odzwierciedla również chronologiczny układ wykładów. Tutaj podążamy ściśle za tym porządkiem, w zakończeniu formułując kilka uwag odnośnie do całości problematyki.

Struktura metodologiczna teologii

Uwagi epistemologiczno-metodologiczne o teologii ks. prof. dra Stanisława Kamińskiego z KUL-u otwały merytoryczną debatę nad statusem naukowym teologii. Prelegent dał szeroką panoramę problematyki ogólnometodologicznej i w niej starał się podjąć nowe problemy, współcześnie stojące przed *sacra doctrina*. Odwołując się do niebywałego w ostatnich latach rozwoju dyscyplin teologicznych i panującego pluralizmu w sposobie ujęcia jej problematyki i stosowanych metod, mówca stwierdził, że dotąd mało powstało zadawaiających prób ogólnych i uniwersalnych ujęć metodologii teologii. Sam postanowił skupić się na ukazaniu niektórych problemów metodologii teologicznej na tle typologii współczesnych metod ogólnej metodologii nauk. Podkreślił też zaraz na wstępie, że metoda teologiczna jest złożona, nie opiera się na jakiejś jednej, dowolnie wybranej metodzie, ale składa się z wielu metod cząstkowych, które są uzależnione od właściwego im przedmiotu. Uzasadnione w ten sposób preparowanie metod rodzi różne typy uprawiania teologii.

Nurt pierwszy dąży do budowania syntezy prawd objawionych, zarówno w aspekcie teoretycznym, jak i praktycznym. Każda zresztą zaawansowana metodologicznie dyscyplina buduje teorie, ujęcia syntetyczne swojej problematyki. Teologia czyni to wpieryw przy pomocy metod pozytywnych, następnie zaś na gruncie jakiegoś systemu filozoficznego. W aspekcie praktycznym zmierza się do opracowań pod kątem budzenia wiary, życia z Bogiem, realizacji zbawienia. Tutaj ma zastosowanie metoda kerygmaticzna (wezwanie do wiary), semiotyczno-normatywna analiza objawienia (wyprowadzanie zasad życia wprost z objawienia) oraz ujęcia eschatyczno-polityczne życie religijnego w stylu J. B. Metz'a czy J. Motmanna.

Dzisiaj — zdaniem prelegenta — szczególnie żywo rozwijają się prądy analityczne nastawione na badanie znakowej, przeżyciowej i zjawiskowej strony religii. Akcent położony jest na to, co jest wprost i bezpośrednio dane w badaniu. W wypadku szeroko pojętych znakowych wyrazów religii stosuje się metody wypracowane przez filozofię analityczną oraz kierunki hermeneutyczne. Do badań doświadczenia religijnego najlepiej stosują się metody fenomenologiczna i transcendentálna — odsłaniają one to, co jest doświadczane, i ujawniają implikacje tego doświadczenia. Wykorzystuje się przy tym całą wiedzę o psycho-socjologicznych uwarunkowaniach aktów religijnych. Najmniej dotąd opracowane są metody interpretacji obiektywnych faktów religijnych — stwierdził w podsumowaniu tego wątku profesor z KUL-u.

Na tle tak szerokiego wachlarza stosowanych metod, ks. prof. St. Kamiński sformułował kilka uwag odnośnie do specyfiki epistemologicznej teologii. Jego zdaniem, należy wystrzegać się w równej mierze kilku zacieśnień: ufilozoficznienia teologii na wzór starożytności i średniowiecza, uhumanistycznienia w duchu prądów XVI w., czy unaukowania w sensie przyrodniczo-historycznym. „To psuje teologię i zatracą jej odmienność” — podkreślał prelegent — „nie jest bowiem teologia nauką w ten sam sposób, jak inne nauki, gdy na serio przyjmie się w wierze fakt objawienia i *Magisterium Ecclesiae*”. Dalsze propozycje szły w kierunku poszerzenia przedmiotu właściwego, który w wypadku teologii, podobnie jak w niektórych innych naukach, nie jest kategorialnie wyznaczony. Powinien on obejmować całą rzeczywistość i wiedzę o niej dotąd zdobytą. Teologia bada tak pojęty przedmiot właściwy w świetle Objawienia i w tym sensie można ją nazwać „rewelacjonizacją przyrodzonej wiedzy ludzkiej o Bogu i człowieku”. W świetle tak ukonstytuowanego przedmiotu właściwego, czyli tego, co jest bezpośrednio badane, Bóg staje się przedmiotem formalnym w zbudowanej już teorii teologicznej, w której interpretuje się wszystko *sub ratione Dei operantis*. Podstawą jedności tak rozumianej teorii jest chrystocentryzm — pojęty najpierw epistemologicznie jako poznanie

w Chrystusie, następnie zaś w sensie pragmatycznym jako praktyka życia na wzór Chrystusa. Referat wywołał bardzo żywy oddźwięk i głosy polemiczne, które skupiały się szczególnie na zaproponowanym pojęciu „rewalacjonizacji przyrodzonej wiedzy ludzkiej”.

Autor referatu nie rozwinął dalej swojej koncepcji — i tak wyczerpał już przysługujący mu limit czasu — wydaje się również, że nie było to wprost jego zamiarem. Chodziło raczej, co zostało wyrażone w trakcie referatu, o wezwanie teologii do metodologicznej autorefleksji w kontakcie z osiągnięciami ogólnej metodologii nauk. Podejmując to zaproszenie, trudno nie ujawnić wątpliwości, czy proponowana „rewalacjonizacja przyrodzonej wiedzy ludzkiej o Bogu i człowieku” wyraża całą specyfikę epistemologii teologicznej. Ujęcie to bowiem może sugerować, że teolog sięga do objawienia dopiero po wyczerpującym zbadaniu tego świata, czy poinformowaniu się o wszystkim w naukach szczegółowych i filozofii. Co ma tutaj oznaczać „rewalacjonizacja”; konfrontację z Objawieniem, dopełnianie treścią Objawienia wiedzy ludzkiej? Właśnie to „naświetlanie” Objawieniem stanowi samo w sobie pierwszorzędny problem teologiczny! Tak pojęta rewalacjonizacja nigdy nie jest czymś gotowym i skończonym, ale wciąż się dokonuje, jako proces historyczny, w świadomości wiary Kościoła. Tradycyjne ujęcie teologii jako *intellectus fidei* — przy uwzględnieniu oczywiście wzajemnych powiązań pomiędzy Pismem św., Tradycją, a wiarą Kościoła — ma tę zaletę, że lepiej oddaje wewnętrzną więź teologii z wiarą. Mocno akcentuje to K. Rahner: „Teologia albo jest refleksją odpowiadającą na wiarę Kościoła, albo przestaje być teologią. (...) Teologia tylko wtedy wzbudza zainteresowanie, kiedy jest refleksją (oczywiście krytyczną) nad wiarę Kościoła, który tą wiarą żyje”¹. Propozycja ks. St. Kamińskiego idzie w kierunku głębszego osadzenia teologii w religiofilozofii, stanowi wartościową próbę włączenia do teologicznego warsztatu naukowego omawianych wyżej metod analitycznych. Niewątpliwie asymilacja taka jest możliwa, a nawet częściowo już dokonana. Jednocześnie wszakże teologia jest rozwijaniem samej „rewelekcjonizacji”, jako dążącej do rozumienia interpretacji nadprzyrodzonego Objawienia chrześcijańskiego.

Z kolei dwaj bibliści, ks. doc. dr hab. Jerzy Chmiel z Krakowa i ks. doc. dr hab. Józef Kudasiewicz z KUL-u poświęcili swoje wystąpienia ukazaniu Objawienia jako źródła poznania teologicznego. Pierwszy referat pt. *Hermeneutyczny aspekt teologii biblijnej* był próbą ukazania współczesnych metod interpretacji Pisma św. Prelegent odróżnił wprawdzie egzegezę jako naukową interpretację tekstu, od teologii biblijnej, która jest dyscypliną teologiczną i w ujęciu treści Objawienia posługuje się metodą teologiczną. Ścisłe stosowanie metody historyczno-krytycznej doprowadziło do rozdzwień z teologią, po-biblijną — jeżeli teologia jest rozumieniem Objawienia, to nie ma egzegezy bez wstały egzegezy laickie. Egzegeza nie może być utożsamiana z hermeneutyką teologii — podkreślił z naciskiem ks. J. Chmiel. Następnie sformułował cztery fundamentalne założenia hermeneutyki biblijnej: 1. Teologia biblijna bada dane Objawienia, pytając nie tylko o sens słów, ale i prawdziwość wydarzeń w ekonomii Zbawienia; 2. Rozumienie danych Objawienia odbywa się bez pośrednictwa filozofii — żaden system filozoficzny nie może przesłaniać ani zniekształcać przedmiotu i wyników badań; 3. Proces hermeneutyczny zakłada przedrozumienie — implikuje to uznanie rozumności natury ludzkiej, odpowiedności ludzkich kategorii myśli do wyrażenia prawdy Bożej, struktury rozumowe Biblii i wiekiusty dorobek filozofii; 4. Integralność hermeneutyki biblijnej zakłada wszystkie etapy procesu hermeneutycznego — wyjaśnianie tekstu, akualizację oraz aktualizację i aplikację do współczesności.

Zabierający zaraz głos ks. J. Kudasiewicz podjął temat: *Biblijne podstawy teologii*. Wывód swój oparł na materiale historycznym, charakteryzując sytuac-

¹ K. Rahner, *Punkt wyjścia współczesnej teologii*, Coll Th 41 (1971) t. 2, 12.

cję teologii przed i po Vaticanum II. Sobór bowiem, zdaniem prelegenta, dokonał „milczącej rewolucji” odnośnie do stosunku teologii do Pisma św. W całej teologii potrydenckiej pierwszym i bezpośrednim źródłem było *Magisterium Ecclesiae*, a Biblia źródłem dalszym i pośrednim. Praca teologa polegała na uzasadnianiu, że to, co jest nauczane przez *Magisterium Ecclesiae* jest zawarte w źródłach Objawienia. Tak uformowała się *teologia dicta probantia*, która traktowała Pismo św. jako zespół zdań objawionych, w perspektywie ahisterycznej bez uwzględnienia tematów właściwych księgom natchnionym. Brak żywego kontaktu ze źródłami to największa słabość tak uprawianej teologii. Na Soborze dokonał się trwały powrót do źródeł, inspirowany wcześniej przez odnowę biblijną i liturgiczną. Pismo św. zostało zdecydowanie postawione na pierwszym miejscu jako źródło i norma. *Dekret o formacji kapłańskiej* za najważniejsze uważa kształcenie alumnów w zakresie Pisma św., „które winno być jakby duszą całej teologii”, a w wykładzie teologii dogmatycznej „najpierw mają być uwzględnione tematy biblijne” (DKF nr 16). Dalej jeszcze idzie w tym względzie, podkreślił prelegent, *Dokument o wychowaniu kapłanów* z lutego 1976 r., który nawet piętnuje *dicta probantia*. Znamieniem ubiblijnienia teologii jest otwarcie się na treść objawioną, dostrzeżenie rozwoju idei przewodnich w Piśmie św., w tym jedności Starego i Nowego Przymierza, uwzględnienie rozwoju poznania treści objawionej przez Kościół — podsumował swoje wywody ks. J. Kudasiewicz. Dwugłos biblistów zamknął sesję plenarną pierwszego dnia.

Kontynuacją nurtu metodologicznego był na początku drugiego dnia obrad referat ks. dra Stanisława Napierały z Poznania pt *Elementy teorii pluralizmu teologicznego*. Przed autorem stanął trudny problem systematyzacji wielości samych koncepcji pluralizmu na gruncie teologii. Samo zjawisko pluralizmu było wcześniej znane i przyjęte w odniesieniu od wielości bytów i różnorodności kierunków filozoficznych. Dopiero od 1967 r. dokumenty kościelne posługują się tym terminem w zastosowaniu do Kościoła katolickiego. W 1972 r. Międzynarodowa Komisja Teologiczna uchwaliła 15 tez o pluralizmie teologii². Pojawiły się następnie próby całościowych ujęć. W toku dyskusji wyróżniono — zdaniem prelegenta — trzy podstawowe formy pluralizmu: 1. Radykalny — uznaje i zmierza do zalegalizowania przeciwnych, a nawet sprzecznych ze sobą poglądów, dając pierwszeństwo działaniu; 2. Agnostyczny — nie kwestionuje jedności wiary, ale nie widzi wyjścia z rozbicia teologii i możliwości porozumienia pomiędzy różnymi kierunkami; 3. Realistyczny — zakłada fakt objawienia, jedności wiary z funkcją ME oraz zdolność rozumu do wnikania w prawdy objawienia.

W dalszym toku swego referatu ks. St. Napierała sformułował podstawy i kryteria teologiczne pluralizmu realistycznego. Można wyróżnić kilka źródeł i faktów, które go uzasadniają: uniwersalizm objawienia, jedność St. i NT, jedność ludu Bożego na zasadzie Bosko-ludzkiego zespolenia, implikacje nauki Vaticanum II, katolickość Kościoła jako powszechność z wielości, sam historyczny fakt pluralizmu w dziejach teologii. Z kolei prelegent przeszedł do ustalenia kryteriów pluralizmu: „teologia wprawdzie nie utożsamia się z wiarą, ale wiara ma swoje credo obowiązujące teologię. Dlatego pluralizm w teologii różni się istotnie od pluralizmu w filozofii. Jako niewzruszoną podstawę jedności musi teologia uznać prawdy objawione i ich kościelny przekaz. Zachowanie stałych elementów wiary: Pisma św., dogmatów i w pewnej mierze języka, jest koniecznym wymogiem pluralizmu realistycznego” — zakończył swój przejrzysty i systematyczny wykład ks. St. Napierała.

Omówieniu funkcji *Magisterium* w strukturze teologii katolickiej poświęcił swe wystąpienie ks. dr Bogusław Inlender z ATK. Swój wywód rozpoczął od stwierdzenia, że w teologii trzeba uznać trzy elementy: autorytet, świade-

² Por. St. Olejnik, *Jedność wiary a pluralizm teologiczny. Tezy Międzynarodowej Komisji Teologicznej*, Coll Th 45 (1975) t. 2, 5—18.

ctwo i przekaz prawdy. ME zawiera wszystkie trzy elementy, co należy ukazać w samym procesie tworzenia się teologii, jak i w systemie już ukonstytuowanym. W samej naturze Objawienia i wiary — czyli w tym, co stanowi punkt wyjścia teologii — tkwi konieczność Magisterium. Bóg objawił się w słowach i faktach — Kościół daje świadectwo słowu Chrystus, a jednocześnie swoim autorytetem potwierdza to Słowo. Wierne głoszenie Słowa Bożego zostało powierzono Kościołowi i w tym sensie można mówić, że ME jest źródłem, a następnie normą dla dalszych dociekań teologicznych. Teolog, który osobistą wiarą tkwi w wierze Kościoła, nie przestaje być na wszystkich etapach dociekań teologicznych świadkiem wiary. Urząd Nauczycielski Kościoła ze swej strony korzysta z pracy teologów, aby lepiej wypełnić swoją funkcję głoszenia Ewangelii w świecie współczesnym. W ten sposób w samym funkcjonowaniu Magisterium zawiera się też element pracy teologicznej. Referat ten zamknął cały nurt metodologiczny, zaprezentowany na sesjach plenarnych.

Trudno oczywiście żądać, aby referaty dały wyczerpujący obraz całej struktury metodologicznej teologii. Zresztą znajduje się ona aktualnie w stanie gruntownej renowacji. Warto zasygnalizować niektóre punkty napięć i początki już korekt. Przede wszystkim ogromnej wagi problem stosunku teologii biblijnej (dawniej: egzegezy) do teologii systematycznej. Można by sporządzić całą listę rozbieżnych ujęć i interpretacji tych samych zagadnień w obydwu dyscyplinach. Sprawa nie wymaga ani chwili zwłoki. Kolejnym tematem, to kwestia Tradycji i ME w interpretacji teologicznej. Tutaj jednak mamy gruntowne opracowanie, które powinno być szybko przyswojone również przez wszystkich adeptów teologii³. Na zupełnie osobne podkreślenie zasługuje w y m i a r h i s t o r y c z n y Objawienia i teologii. Bez myślenia historycznego grozi nam statyczność i abstrakcjonizm, a wiele problemów w ogóle nie może być nawet właściwie postawionych, a tym bardziej rozwiązanych. Promotorem badań w tym zakresie jest u nas ks. prof. dr Cz. Bartnik: „Powstaje problem, czy myślenie historyczne nie może się znaleźć w samym środku teologii? (...). Problem ten dotyczy zarówno specjalnej koncepcji przedmiotu teologii, jak i sposobów jego opracowania naukowego (...). Nurt ten wpłynął w swoim czasie na Sobór Watykański II, który zasugerował m. in. przetworzenie tradycyjnej teologii o ideach na „naukę o dziejach zbawienia” (Opatam torius nr 16)”⁴. Zasygnalizowane zagadnienia to jedynie propozycja dalszego ich pogłębienia.

Problematyka Boga

Po analizie metodologicznej struktury teologii, jeszcze w zakończeniu drugiego dnia obrad, głos oddano filozofom. Ich zadaniem było przedstawić stan problematyki Boga w filozofii współczesnej jako wstęp do dalszych rozważań teologicznych. Jak w każdym dobrze zorganizowanych dwugłosie, role zostały również podzielone, a referaty komplementarnie opracowane. Wpiew ks. prof. dr Marian Jaworski z Krakowa omówił *Współczesne negacje możliwości teologii naturalnej*. Rozpoczął od wskazania na niektóre źródła wspomnianej negacji: Protestanci teologowie, począwszy od Bartha, odrzucili możliwość naturalnego poznania Boga w imię samej teologii; sensowość idei Boga zakwestionowała radykalna teologia lingwistyczna; egzystencjalizm uczynił to w imię wolności człowieka. Ostatnie dyskusje na ten temat toczą się w ciągłym nawiązaniu do Heideggera, który zdecydowanie wątpi, czy Bóg klasyczny metafizyki, tzw. ontoteologii, może być jeszcze Bogiem wiary. Jego słynne zdanie, że „przed tym Bogiem człowiek nie może ani klękać, ani się modlić, ani tańczyć” — najlepiej wyraża, zdaniem ks. M. Jaworskiego, sceptycyzm w stosunku do całej klasycznej filozofii Boga. Heidegger swoją krytyką dosięga zresztą samych

³ W. Hryniowicz, *Rola tradycji w interpretacji teologicznej*, Lublin 1976.

⁴ Cz. Bartnik, *Myślenie historyczne w teologii*, Zeszyty Naukowe KUL 19 (1976) nr 2, s. 91. (bibl. autora).

fundamentalnych założeń „metafizyki Zachodu”. Przyjmując bowiem za przedmiot to co bytujące (*seiende*), a nie sam byt (*Sein*) doprowadziła w końcu — zdaniem wielkiego filozofa — do ujęcia Boga jako jednego z bytujących. Bóg został uprzedmiotowiony. W tradycji teologicznej nałożone na Boga Objawienia pojęcie Boga jako bytu. Nie jest to już Bóg boski, ale Bóg filozofów, przez nich stworzony i pomyślany. W podsumowaniu ks. M. Jaworski stwierdził, że „nie będziemy bronić ani skrytykowanej tutaj metafizyki, ani Boga tego systemu — który nie zadawała nas z religijnego punktu widzenia, jako tylko bytujący, a nie transcendentny. Ale stawiamy pytanie, czy i w jakim stopniu krytyki te dotyczą chrześcijańskiej metafizyki Zachodu?”.

Referat ks. doc. dra hab. Edmunda Morawca z ATK pt. *Możliwość teologii naturalnej dzisiaj* był odpowiedzią na trudności przedstawione przez poprzednika. „Uznajemy zarzut Heideggera” — rozpoczął prelegent — „że Bóg nie może być tylko jednym z bytujących. Czy można wszakże przyjąć taką koncepcję metafizyki oraz takie w niej pojęcie Boga, aby było ono zharmonizowane z chrześcijańską tradycją religijną?” — oto podstawowy problem, jaki postawił sobie do rozwiązania ks. E. Morawiec. W dalszym toku wywodu stwierdził, że krytyka Heideggera nie jest jedynie słuszna. Metafizyka pytając tylko: czym jest to, co jest, nigdy rzeczywiście nie wyjdzie poza to, co jest. Ale taka jest metafizyka grecka tłumacząca w ten sposób strukturę świata. Jednak już w XIII wieku pojawił się problem, czy bytu nie pojmować jako aktu *esse*, w aspekcie istnieniowym. W aspekcie ogólnoegzystencjalnym może pojawić się pytanie: dlaczego coś raczej istnieje niż nie istnieje? Pytamy o przyczynę w przypadku istnienia — Bóg pojawia się tutaj jako coś wewnętrznego w wyjaśnieniu świata, gdyż żaden byt nie ma racji swego istnienia w sobie samym. Tomaszowe *Esse subsistens* różni się istotnie od Boga Arystotelesa — podkreślił w konkluzji ks. E. Morawiec. Jego zdaniem „pojęcie Boga w ontoteologii chrześcijańskiej broni się skutecznie przed stawianymi uprzednio zarzutami. Bóg jako Istniejący, czysty Akt Istnienia jest w stosunku do świata rzeczywiście transcendentny, ale też i immanentny — bo w każdym istnieniu. Dochodzi więc tutaj do spotkania pomiędzy absolutem metafizyki Tomaszowej, a Bogiem religii chrześcijańskiej. „Dwugłos filozoficzny bardzo trafnie określił obszar problematyki obchodzący teologa. Co więcej, niektóre pytania są wprost do niego adresowane, aby ukazał Boga religii. Boga Objawienia chrześcijańskiego.

Należy bardzo żałować, że żaden z wykładów nie podjął tych nurtujących współczesność problemów. Nie było też w ramach sesji plenarnej jakiegoś centralnego referatu, który by zajął się wprost ukazaniem, jak teologia mówi o Bogu i jakiego Boga głosi. Uczyniły to w pewnej mierze najbardziej powołane do tego sekcje: *dogmatyczna* (*Chrystologiczna konkretyzacja pojęcia Boga* — ks. doc dr hab. A. Nossol) i *biblijna* (m. in. *Obraz Boga w ST* — ks. prof. dr St. Grzybek; *Od Ducha Jahwe do Ducha Parakleta* — O. prof. dr A. Jankowski OSB). Szkoda jednak, że żaden z tych referatów nie znalazł się na posiedzeniach plenarnych. Nadal otwartą pozostaje kwestia odpowiedzi na pytania stawiane teologii przez kierunki egzystencjalistyczne i lingwistyczne⁵.

Nurt problematyki Boga zakończył dwugłos psychologa i socjologa penetrujący podmiotowe i społeczne uwarunkowania idei Boga w człowieku. Referat ks. doc. dr hab. Zdzisława Cholewińskiego z KUL-u pt. *Psychologiczne uwarunkowania idei Boga* ukazał bogatą i często powikłaną historię formowania się obrazu Boga w człowieku. W syntetycznym zarysie został prześledzony rozwój i doskonalenie się idei Boga od dzieciństwa po wiek dojrzały. W procesie tym, jako najważniejsze czynniki, prelegent wyróżnił: obraz rodziców, szczególnie ojca, właściwe kontakty emocjonalne w rodzinie, wychowanie i naucza-

⁵ Por. W. Hryniewicz, *Modele przedstawiania Boga w teologii współczesnej, w: Aby poznać Boga i człowieka, Cz. I: O Bogu dziś*, praca zbior. pod red. B. Bejze, 181—203; L. Gilkey, *Nazwanie wichru. Odnowa języka religijnego*, Warszawa 1976.

nie religijne. W wypadku zadziałania czynników destruktywnych, może powstać w człowieku magiczny, a nawet neurasztyczny obraz Boga: środka do załatwienia własnych interesów, okrutnego sędziego, którego można przekupić ofiarami i modlitwami. A właśnie ten obraz Boga, jaki człowiek ma w sobie, decyduje o całym jego światopoglądzie i egzystencjalnym wymiarze wiary — stosunku człowieka do Boga. Referat ks. prof. dra Józefa Majki z Wrocławia pt. *Socjologiczne uwarunkowania idei Boga* — nie przyniósł spodziewanego podsumowania rodzimych badań w tym zakresie, a skupił się właściwie na krytyce kierunków uznających tylko społeczne źródła i zbudowanego na nich socjologizmu. A przecież byłoby rzeczą niezmiernie doniosłą poznawczo i pożyteczną dla praktyki duszpasterskiej ujawnić, poprzez badania psychosocjologiczne, występujące u nas aktualnie wyobrażenia o Bogu, w aspekcie zróżnicowanych treściowych i skali ich rozpowszechnienia⁶. Z dokonanego przeglądu problematyki Boga nieodparcie nasuwa się wniosek, że tematyka ta ma jeszcze ogromne możliwości teoretycznego i praktycznego urzeczywistnienia.

Podsumowanie i postulaty

Dopiero publikacja wszystkich wygłoszonych referatów pozwoli ocenić, w jakim stopniu zostało zrealizowane hasło — temat: *Teologia — nauką o Bogu*. Niemniej na podstawie przedstawionego materiału, dodatkowo uzupełnionego podanymi informacjami ze sprawozdań sekcyjnych, można sformułować kilka spostrzeżeń podsumowujących. Dla lepszego ich uwypuklenia przedstawimy je w punktach, z których wynikną określone postulaty.

1) Wydaje się, że żaden zjazd teologiczny nie byłby w stanie wyczerpująco opracować tak szerokiego tematu. Nastąpiło jednak pewne dodatkowe rozszerzenie problematyki jako konsekwencja podwójnego odczytania tematu głównego: teologia jako nauka — Bóg w teologii. Te dwa nurty odrębnej problematyki przewijały się i na sesjach plenarnych, i w sekcjach. Dzięki też temu ujawniły się pewne kwestie w obydwu wątkach tematycznych. W wykładach plenarnych, które ukształtowały u uczestników ogólny obraz Kongresu, górę wzięły nurt metodologiczny. Stąd w dyskusji kilkakrotnie domagano się, „aby więcej mówić o Bogu niż o samej teologii”. Brak całkowitej koncentracji na jednym zagadnieniu mógł nie zadowolić zarówno metodologów, jak i tych wszystkich, którzy oczekiwali pogłębienia Teologii, szczególnie ustosunkowania się do nowych, odkrywanych i kontrowersyjnych zarazem problemów. Niewątpliwie ten zakres potrzeb był szerszy i referaty sekcyjne poszły raczej po linii rozwijania problematyki Boga. Dysponujemy już pewnymi opracowaniami, które powinny być wykorzystane w dydaktyce⁷. Dalsze rozwijanie obydwu nurtów — zarówno przez sekcje, a może przez najbliższy Kongres. — wydaje się szczególnie aktualne i ważne.

2) Należy z satysfakcją odnotować cenny wkład filozofów w problematykę obrad. Jednak szansa wzbogacenia myśli teologicznej w nowe osiągnięcia refrakcji metodologicznej, czy filozofii Boga została tylko w nikły sposób wykorzystana. W zasadzie ani w nurcie metodologicznym, a jeszcze mniej w teologicznej problematyce Boga, żaden z kolejnych referatów nie ustosunkował się do zagadnień wysuwanych przez referaty filozoficzne, które przecież były wprowadzeniem do badań teologicznych. Stąd uprzednie poinformowanie się o zagadnieniach mających być przedmiotem wykładów, a następnie zespolenie

⁶ Można wskazać na takie cenne opracowanie dla obszaru Francji: J. P. Déconchy, *Structure génétique de l'idée de Dieu chez des catholiques français*, Bruxelles 1967.

⁷ Poza wspomnianymi pozycjami można jeszcze wskazać: art. zbior. *Bóg*, w: *Encyklopedia Katolicka* pod red. F. Gryglewicza, R. Łukaszyka, Z. Sułowskiego, Lublin 1976, t. 2 kol. 885—990; A. Zuberbier, *Teologia dzisiaj*, Kato-wice 1975; *Refleksja metodologiczna na KUL-u*, Zbiór art., Zeszyty Nauk. KUL 74 (1976) nr 2; B. J. F. Lonergan, *Metoda teologii*, Warszawa 1976.

indywidualnych wysiłków nad realizacją powziętych zamierzeń — oto konieczne wymogi trudnej sztuki pracy zespołowej. Tylko tą drogą, podobnie jak w innych dziedzinach naukowej działalności, można uzyskać rezultaty na miarę wymagających oczekiwań i nowych potrzeb.

3) Warto również poddać analizie samą formę instytucjonalną, w jakiej już trzykrotnie funkcjonował Kongres Teologów Polskich. Jak słusznie zauważył ks. prof. A. Zuberbier, jest to każdorazowo właściwie kongres nauk kościelnych, dobranych wg przedmiotów wykładanych w wyższych seminariach duchownych. Dobrze to czy źle? Powstaje słuszna obawa, czy tak różne dyscypliny, metodologicznie i przedmiotowo, mogą skutecznie skupić się na jednym temacie. Ale nie to chyba jest jednym celem tego typu zjazdów. Daleko lepiej mogłyby to przeciek zrobić coroczne zebrania specjalistyczne poszczególnych sekcji. Zagadnienia przedkładane kolejnym Kongresom, to przede wszystkim mobilizacja i kształtowanie całego nauczania Kościoła — przez informację, wymianę doświadczeń, współpracę różnych dyscyplin oraz prognozowanie dalszych poczynań naukowych, dydaktycznych i pastoralnych. W świetle tak pojętej funkcji Kongresu, jako posługi dla wiary, objawia się nam eklezjalny wymiar podejmowanych obrad. Należałoby to jeszcze bardziej uwypuklić zarówno w tematyce — preferując zagadnienia szczególnie aktualne, ale z aplikacją w warunki rodzinne — jak również w poszerzeniu możliwości dyskusji i informacji o pracy, osiągnięciach i zamierzeniach poszczególnych sekcji.

Temat Kongresu: *Teologia — nauką o Bogu* pozostaje nadal aktualny najpierw z racji dużych jeszcze możliwości pogłębienia go. Wskazał na to w przemówieniu końcowym ks. kard. Karol Wojtyła. Dla samej teologii jest to program zawsze aktualny z racji jej posłannictwa: doprowadzić człowieka do spotkania z Bogiem żywym. W określonym czasie i w konkretnej wspólnotie wierzących.

Ks. Franciszek Szulc

Śląskie Studia Historyczno-Teologiczne X (1977)

SPRAWOZDANIE Z OBRAD SEKCJI FILOZOFICZNEJ

Obrady Sekcji Filozoficznej poświęcone były problematyce przygodności jako punktu wyjścia w argumentacji za istnieniem Boga. W pierwszym dniu obrad ks. prof. Kazimierz Kłosa k wygłosił referat: *Próby uściślenia tradycyjnych wywodów za realnością aspektu przygodności w dowodzeniu prowadzącym do wykazania istnienia Boga*. Referat ten stanowi kontynuację i pogłębienie próby wykazania przygodności człowieka na podstawie doświadczenia faktyczności naszego konkretnego bytu ludzkiego, jaką Autor przedstawił w artykule: *Zagadnienie przygodności człowieka*, zamieszczonym w części drugiej (*O człowieku dziś*) pracy zbiorowej: *Aby poznać Boga i człowieka*¹.

Prelegent omówił najpierw klasyczne koncepcje przygodności — św. Tomasa (przygodne są byty, które mogą istnieć i nie istnieć) oraz Leibniza (przygodne są byty, do których istoty nie należy istnienie). Obydwie formuły przygodności prowadzą (redukcyjnie) do wniosku, że byty przygodne są bytami pochodnymi, które rację swego istnienia mają nie w sobie, lecz poza sobą — są więc bytami *ab alio*. Wynika stąd, że wszystkie przedstawione określenia

¹ Warszawa 1974, 51-60.

przygodności — zarówno św. Tomasza i Leibniza, jak i trzecie, redukcyjnie z nich wynikające — są równoważne, choć nie równoznaczne.

Zdaniem ks. prof. Klósaka uprzywilejowanym punktem wyjścia materialnym (w sensie metodologicznym) dla argumentacji za realnością aspektu przygodności jest doświadczenie, że nasze konkretne istnienie jest faktem, wobec którego zostaliśmy postawieni bez naszego udziału. Doświadczenie to, w pewnym zakresie opisane przez Błażeja Pascala², wskazuje, że nie znajdujemy w sobie samych wystarczającego wytłumaczenia dla naszego istnienia w tych lub innych warunkach czasu i miejsca. Faktyczne jest zarówno nasze istnienie jako takie, jak i nasze właściwości psychiczne i somatyczne.

W stwierdzeniu faktyczności naszego istnienia nie wychodzimy poza ujęcie empiriologiczne. Dopiero przez wyodrębnienie implikacji ontologicznego typu redukcyjnego dla twierdzeń dotyczących faktyczności naszego istnienia, dochodzimy do metafizycznie rozumianej przygodności. Prelegent wskazał na pewne zabiegi logiczne, prowadzące do wykazania równoważności między twierdzeniami na temat przygodności naszej egzystencji a twierdzeniami dotyczącymi faktyczności naszego istnienia.

Ks. prof. Klósak ustosunkował się także do niektórych zarzutów pod adresem proponowanej przez niego metody, jakie m. in. wysunął M. Gogacz³. Zastrzeżenia prof. Gogacza wobec „empirystycznie zorientowanej filozofii” wynikają, zdaniem Prelegenta, z innego punktu wyjścia realistycznie uprawianej metafizyki, a także z odrzucenia wielostopniowości nauk filozoficznych.

W zakończeniu referatu ks. prof. Klósak podjął zagadnienie powszechności aspektu przygodności bytu. Przyjęcie poglądu, że konkretne byty są przygodne, natomiast wspólne materialne podłoże jest konieczne, prowadzi w świetle teorii hylemorfizmu do reifikacji materii pierwszej. Natomiast abstrahując od teorii hylemorfizmu, trzeba stwierdzić, że przyjęcie poglądu, iż obok bytów przygodnych są w świecie byty konieczne, prowadzi do wniosku, że rzeczywistość nie jest spójna, że jest rozbita na dwa heterogenne światy.

W dyskusji podkreślono potrzebę rozwinięcia argumentacji za powszechnością aspektu przygodności (ks. doc. Dembowski), a także poruszono zagadnienia metodologiczne związane z przejściem od opisu doświadczenia faktyczności naszego istnienia do filozoficznego twierdzenia na temat przygodności ludzkiego bytu (ks. prof. Kamiński).

W drugim dniu obrad ks. bp doc. Bohdan Bejze podjął zagadnienie roli uznania realnej różnicy między istotą a istnieniem w dowodzeniu istnienia Boga z przygodności bytu. Przedstawiając odpowiedzi kilkunastu respondentów z zagranicy na pytanie, czy argumentację z przygodności należy łączyć z ukazaniem realnej różnicy między istotą a istnieniem, prelegent przedstawił kontrowersje wokół tej kwestii w ostatnim dziesięcioleciu. Odpowiedzi na powyższe pytanie rozesełanej ankiety okazały się zarówno negatywne (m. in. Corvez, Saile), ugodowe (Ratzinger, Copleston), jak i pozytywne (Leneuf, Mascall). Z dyskusji należy odnotować cenną wypowiedź ks. prof. Klósaka, który zwrócił uwagę na fakt zrelatywizowania poszczególnych odpowiedzi do przyjmowania przez ich autorów teorii przygodności.

Na zakończenie drugiego dnia obrad dokonano wyboru nowego przewodniczącego. W związku ze zgłoszoną przez ks. prof. Klósaka rezygnacją z tej funkcji, kierownictwo działalnością Sekcji Filozoficznej powierzono ks. prof. Kamińskiemu.

Ks. Franciszek Gruszka

² Myśli, Warszawa² 1953, 87.

³ Znak 27 (1975), 782—794.

SPRAWOZDANIE Z OBRAD SEKCJI LITURGICZNEJ

Posiedzenie Sekcji Liturgicznej Kongresu Teologów Polskich było jednocześnie 14 Seminarium Naukowym wykładowców liturgiki w Polsce. Obrady sekcji miały miejsce w dniach 14 i 15 września 1976 r. Przewodniczył im ze względu na nieobecność ks. doc. W. Schenka, przewodniczącego, sekretarz sekcji ks. dr Wojciech Danielski.

W pierwszym dniu uczestnicy spotkania wysłuchali dwóch referatów. Ks. prof. A. Szafrański z Lublina mówił na temat: *Bóg Ojciec w liturgii*. Po przedstawieniu nauki dogmatycznej o Trójcy Świętej mówca ukazał, jak w liturgii obecny jest i przeżywany Bóg Ojciec. Referent ograniczył się zasadniczo do ukazania obrazu Boga Ojca w modlitwach wstawienniczych nieszpórów i laudesów nowej Liturgii Godzin. W tych modlitwach widoczne jest stałe nawiązywanie do Boga Ojca, od którego wszystko pochodzi i do którego wszystko zmierza.

Drugi referat na temat: *Modlitwa przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie* wygłosił ks. dr B. Margański z Tarnowa. Wyjaśnił on najpierw sens formuły: „*a Patre per Filium in Spiritu Sancto ad Patrem*”. Następnie przedstawił, na czym polega pośrednictwo Chrystusa w liturgii, by z kolei podkreślić, że Chrystus obecny w liturgii to Pan — *Kyrios* w tajemnicy paschalnej. Na koniec referent omówił bazując na tekstach Nowego Testamentu znaczenie terminów: *per Christum, cum Christo, in Christo*.

W drugim dniu obrad w miejsce planowanego referatu o Duchu Świętym w liturgii wygłoszony został referat na temat: *Modlitewna interpretacja psalmów w Liturgii Godzin*. Autorem jego był ks. dr W. Danielski. Mówca podkreślił, że od pierwszych wieków starano się nadać psalmom sens chrystocentryczny. Dopatrywano się w nich głosu Chrystusa i głosu skierowanego do Chrystusa. Referent przytoczył szereg przykładów modlitewnej interpretacji psalmów w starych brewiarzach krakowskich i zaznaczył, że w nowej liturgii Godzin istnieją trzy rodzaje pomocy dla przetworzenia psalmów w modlitwę chrześcijańską. Są to: tytuły psalmów, sentencje z Nowego Testamentu lub Ojców Kościoła zachęcające do modlitwy w sensie chrystologicznym i antyfony. W dodatku do Liturgii Godzin (V tom) znajdują się znane z tradycji kolekty po psalmach, będące podsumowaniem zawartych w nich myśli. Te modlitwy po psalmach budzą najwięcej nadziei na ożywienie Liturgii Godzin. Omawiane zagadnienia ilustrował prelegent pracami zasłużonych na tym polu liturgistów.

W dyskusji postulowano opracowywanie w przyszłości zagadnień szczegółowych oraz podano szereg uzupełniających refleksji w związku z wygłoszonymi referatami. Przedstawiono także propozycje tematów na następne spotkanie wykładowców liturgiki, które ma się odbyć w dniach 13 i 14 września 1977 r. Ks. bp Jakiel, przewodniczący Komisji Liturgicznej Episkopatu Polski, wyraził życzenie, by zajęcie się misterium śmierci chrześcijanina, gdyż w druku jest już rytuał pogrzebowy.

W komunikatach ks. dr W. Danielski poruszył następujące sprawy: 1. Informacja o wydanych książkach i skryptach z dziedziny liturgiki. 2. Sprawa opracowania hasel do Encyklopedii Katolickiej. 3. Kwestia nowej redakcji Biuletynu odnowy liturgii w Collectanea Theologica (dotychczasowy redaktor ks. doc. Blachnicki prosił o zastąpienie go po 10 latach pracy nad tym biuletynem). 4. Prace badawcze z dziedziny liturgiki prowadzone w seminariach duchownych, wyszukiwanie uzdolnionych i kierowanie ich na studia specjalistyczne (wykładowcy liturgiki są zwykle przeciążeni wykładami, pracami w Komisjach

Liturgicznych i innymi zajęciami, dlatego trzeba im pomocników). 5. Kwestia tematyki prac magisterskich pisanych w seminariach (sekretarz Sekcji prosił o przekazywanie mu na bieżąco opracowywanych tematów z liturgiki).

Ks. biskup Jakiel i o. dr Fr. Małaczyński OSB poinformowali uczestników spotkania o pracach Komisji Liturgicznej Episkopatu (przygotowuje się tłumaczenie Liturgii Godzin i Mszału Rzymskiego, w druku jest VI tom lekcjonarza mszalnego, w przygotowaniu VII tom tej księgi). Ks. biskup Jakiel apelował, by kleryków w seminariach wychowywać w duchu *sentire cum Ecclesia*.

Ks. doc. W. Świerzański z Krakowa zapowiedział, że w przyszłym roku planuje się urządzić w Krakowie sympozjum interdyscyplinarne na temat: *Liturgia i semiotyka*.

Poruszona została także sprawa modlitw eucharystycznych dla dzieci. Ks. biskup Jakiel poinformował, że dyktando o mszach świętych dla dzieci zostało już przetłumaczone i zatwierdzone przez Konferencję Episkopatu Polski, natomiast modlitw eucharystycznych do mszy św. dla dzieci Konferencja Episkopatu nie otrzymała jeszcze z Rzymu.

Poruszona została także sprawa modlitw eucharystycznych dla dzieci. Ks. biskup Jakiel poinformował, że dyktando o mszach świętych dla dzieci zostało już przetłumaczone i zatwierdzone przez Konferencję Episkopatu Polski, natomiast modlitw eucharystycznych do mszy św. dla dzieci Konferencja Episkopatu nie otrzymała jeszcze z Rzymu.

Ks. Stefan Cichy

Śląskie Studia Historyczno-Teologiczne X (1977)

SPRAWOZDANIE Z OBRAD SEKCJI PASTORALNEJ

Sekcja pastoralna rozpoczęła swoje obrady w pierwszym dniu Kongresu zagajeniem przez przewodniczącego, ks. doc. Romualda Raka, który m. i. wskazał na konieczność uzupełnienia wykładów ogólnych Kongresu Teologów Polskich wykładami o Bogu i to nie tyle o Bogu jako źródle, ile jako celu wszelkiego działania. Stąd wybrane zagadnienia, które były przedmiotem referatów i dyskusji.

Referat pierwszy wygłosił ks. prof. dr Fr. Woronowski z Łomży. Temat: *Prymat miłości Boga w duszpasterstwie*. Prelegent ujął swój referat w trzech częściach. W części I wskazał na przyczyny odejścia od Boga wielu jego wyznawców. Przyczyną zasadniczą jest sformalizowanie chrześcijaństwa, które przestało być autentyczne przez brak wiary lub brak czynnej miłości. Obserwuje się dzisiaj liczne wypadki słabej wiary, i wiary bez czynnej miłości.

W części II Referent zastanowił się nad odpowiedzią na pytanie: Jak zmierzać w świecie współczesnym do tego, by Lud Boży miłował Boga ponad wszystko, a potem bliźniego swego jak siebie samego? Osiągnięcie tego celu będzie możliwe tylko wtedy, jeżeli nastąpi zasadnicze przestawienie duszpasterstwa, które musi stać się integralnie charytatywne, a które będzie polegało na świadomości wiernych, że posłannictwo chrześcijańskie to udział w miłości Boga, która skonkretyzowała się w Chrystusie. Stąd wyłaniają się całe zespoły zadań, które nie mogą ograniczyć się tylko do czynienia miłosierdzia czy jałmużnictwa, ale obejmą:

- 1 niesienie bliźniemu pomocy zbawczej,
- 2 budowanie wspólnoty, zespolonej w Duchu Świętym, co może dokonać się przez tworzenie mniejszych wspólnot, świadomych tego, że tworzą wspólnotę większą,
- 3 położenie w duszpasterstwie nacisku na sprawiedliwości oznaczonej miłością, od poszanowania praw drugiej osoby począwszy, a skończywszy na sprawiedliwości społecznej,
- 4 współdziałanie człowieka z Bogiem dla doskonalenia świata, zadanie ogromnie ważne ze względu na brak tego współdziałania lub ze względu na świadome przeszkadzanie temu działaniu, wśród których należy wymienić alkoholizm czy mordowanie dzieci w łonach matek,
- 5 wszelkie niesienie pomocy człowiekowi w potrzebie, chorym, głodnym, przy czym zwrócić trzeba uwagę na to, że dawne formy niesienia pomocy biednym zdezaktualizowały się, ale wyłaniają się nowe, spowodowane stresami, lękami, samotnością czy starością.

Dopiero po tych wywodach prelegent doszedł do części trzeciej, mianowicie wskazał on na konieczność położenia w dzisiejszym duszpasterstwie akcentu na miłość Boga, a więc na wertykalny akcent. Akcent ten jest konieczny ze względu na współczesne prądy, by miłość człowieka do człowieka oderwać od miłości Boga.

Dyskusja po referacie, w której brali udział prawie wszyscy obecni, potwierdziła i uzupełniła wywody ks. prof. Woronowskiego. Wszyscy byli zgodni co do tego, że wertykalna motywacja miłości Boga musi poprzedzić horyzontalną. Ta ostatnia musi z pierwszej wypływać jako ze źródła i znowu do niej prowadzić.

Referat drugi na temat *Eschatologia w duszpasterstwie* wygłosił ks. rektor dr Wł. Tur ek z Olsztyna. Przedstawił on w nim najpierw:

- 1) sytuację, którą określa
 - a. olbrzymia literatura chrześcijańska związana z eschatologią łącznie z rozbudowaną teologią nadziei, dalej olbrzymia literatura świecka łącznie z marksistowską. Wszędzie spotykamy się z pytaniem „Jak przeciwstawić się śmierci? Czy życie ludzkie ma sens? Jak uporać się z frustracją? itp.”;
 - b. działalność sekt, które bazują na eschatologii. Koniec świata interesuje wielu, a głoszenie bliskiego końca świata niepokoi i fascynuje;
 - c. badania socjologiczne, które na Zachodzie i w Polsce wykazują, że wierni wierzą wprawdzie w Boga, ale nie wierzą w zmartwychwstanie ciała i w piekło. Sytuacja ta jest pod tym względem poważna;
 - d. brak kazań i katechez o tematyce eschatologicznej w Kościele i w Polsce. O rzeczach ostatecznych prawie się nie mówi.
- 2) To wszystko wskazuje na potrzebę duszpasterską. Problemem eschatologicznym trzeba się bliżej zająć. Prelegent wskazał tu na:
 - a. konieczność pogłębienia przez kapłanów nauki Kościoła o eschatologii,
 - b. wykorzystanie zainteresowania się wiernych rzeczami eschatologicznymi. Ta szansa dla duszpasterstwa. Konieczne jest nawiązanie dialogu z wiernymi oraz z tymi chrześcijanami, którzy skłaniają się do sekt. Tu jest też punkt wyjścia do rozmów z niewierzącymi.
 - c. możliwość oddziaływania na wiernych w katechizacji dorosłych i w działaniu małych grup, które zdolne są stworzyć autentyczne gminy chrześcijańskie.

Bardzo żywa dyskusja uzupełniła postulaty ks. rektora Turka:

1. Wysuwano życzenia, by Sekcja skierowała odpowiednie apele do Komisji Duszpasterskiej i Katechetycznej Episkopatu a również do redakcji „Biblioteki Kaznodziejskiej” z prośbą o kazania i katechezy o tematyce eschatologicznej.
2. Wskazywano na fakty rozwijającego wszelkiego rodzaju horoskopowania i wróżebnictwa. Fakty te są niebezpieczne i wskazują na chorobliwą tendencję dociekania przyszłości bez nadziei chrześcijańskiej.

3. Zwracano uwagę na konieczność tworzenia nowych parafii wzgl. kaplic — rektoratów. Tam gdzie do niedawna jeszcze panowały się sekty, tam utworzenie kaplicy kładzie kres ich działalności.

4. Jeden z dyskutantów mówił o wykorzystaniu w większym niż dotychczas stopniu postanowień Soboru Watykańskiego II, który na wielu miejscach porusza kwestie eschatologiczne. Trzeba tylko przejść z pewnej defensywy do ofensywy.

5. Wskazywano też na fakt, że nasze kaznodziejstwo prawie nie porusza zasadniczych kwestii związanych z eschatologią, porusza zasadniczych kwestii związanych z eschatologią, poruszono też w dyskusji sprawę wielkiej ilości listów pasterskich episkopatu i ordynariuszów. Na 52 niedziele w roku ilość tych listów wynosi 22—30. Na normalne nauczanie pozostaje bardzo mało niedziel. Plany kazań ustalane przez Komisję Duszpasterską Episkopatu nie są wcale zachowywane. Uważano za konieczność zwrócenia się z prośbą do Księzy Biskupów o ograniczenie liczby listów do kilku w roku.

W drugim dniu Kongresu (15 września 1976) następny, trzeci referat wygłosił ks. dr hab. Fr. Błażnicki. Temat referatu brzmiał: *Teologia pastoralna nauką teologiczną*. Teologicznie określa się teologię pastoralną jako naukę w 3 aspektach:

1. od strony podmiotu: Rozróżnić należy najpierw podmiot pryncypialny, którym jest Chrystus — Dobry Pasterz. W Nim bowiem objawia się zbawcza wola Boża, konkretny czyn zbawczy. Ale Chrystus przyłącza do swojego dzieła swoją Oblubienicę — Kościół św., przyłącza go właśnie do zbawczego dzieła. Misję zbawczą przekazał Chrystus Kościołowi i dlatego wszyscy muszą uczestniczyć, i to z woli Bożej, w tej zbawczej misji. O ile to uczestnictwo przybiera formę refleksji systematycznej i naukowej, o tyle powstaje teologia pastoralna;

2. od strony przedmiotu. Zagadnienie to najlepiej ukazuje próby nazw teologii pastoralnej. Odczuwa się bowiem nieadekwatność teologii pastoralnej do przedmiotu, jaki jest aktualnie dla teologii pastoralnej postulowany. Można termin teologii pastoralnej pozostawić pod warunkiem, że zgodnie z danymi biblijnymi będzie się przez działalność pasterską rozumiało całokształt zbawczej działalności Kościoła.

Działalność zbawcza zmierza do tego, by przekazać życie, a istota życia według Pisma św. jest uczestnictwem w życiu Bożym, czyli wspólnotą z Ojcem przez Syna w Duchu Świętym, co w konsekwencji prowadzi do wspólnoty wszystkich w Kościele. Słowo KOINONIA może wyrażać pełny zakres przedmiotu. Istnieje w związku z tym propozycja, by teologię pastoralną opisać jako teologię Żywego Kościoła który realizuje się w danej epoce historycznej;

3. od strony metody teologia pastoralna stanie się nauką teologiczną, jeżeli wypracuje własne principia teologiczne urzeczywistniania się Kościoła, w świetle których przeprowadzi analizę sytuacji Kościoła w aktualnym momencie historycznym. W oparciu o te dwie przesłanki może ona wypracować teologicznie uzasadnione dyrektywy dla działania Kościoła.

Dyskusja obracała się wokół wywodów przedstawionych przez prelegenta. Podkreślano konieczność myślenia teologicznego w pastoralnej teologii. Wiele też mówiono o postulacie pastoralnej orientacji we wszystkich dyscyplinach teologicznych. Realizacja tego postulatu przebiega bardzo powoli, jeżeli w ogóle jest znany.

Ks. Romuald Rak

SPRAWOZDANIE ZE SPOTKANIA KSIĘŻY REKTORÓW WYŻSZYCH SEMINARIÓW DUCHOWNYCH W TARNOWIE

Spotkanie księży rektorów Wyższych Seminariorów Duchownych w Polsce odbyło się w tym roku w Tarnowie w dn. 16—18 września. Spotkanie poświęcone było zagadnieniom formacji duszpasterskiej. Tematyka poruszana na spotkaniu prowadziła w samo serce pracy wychowawczej: przygotowanie duszpasterzy. Można było się przekonać, że osiągnięcie tego celu nie jest łatwe, dlatego że — po pierwsze — teoria i praktyka, które powinny się pokrywać — są często od siebie tak bardzo odległe; po drugie — interpretacja życia seminaryjnego i świata jest konieczna — a równocześnie poza pewnymi granicami nie do przyjęcia; po trzecie, nie chodzi o praktyki, które staną się konkretnym narzędziem pracy w rękę młodego kapłana, który opuszcza seminarium z pewnym bagażem gotowych wzorów. Chodzi o takie praktyki, które dotyczą samej osobowości przyszłego kapłana i ją kształtują.

Pierwszy referat pt. *Studium teologii i przygotowanie do pracy duszpasterskiej* wygłosił ks. prof. dr hab. Ludwik Wciórka z Poznania. W tym referacie chodziło nie tylko o zalecanie, aby w Seminarium wyegzekwować pewne ćwiczenia praktyczne z zakresu praktyk duszpasterskich, a także nie tylko o to, by wszystkie wykłady, każdy na swój sposób, uwzględniały cel duszpasterski; chodziło przede wszystkim o to, by wykłady teologii — oprócz przekazywanej doktryny — pobudzały do postawy aktywnej i twórczej, zaprawiały do inwencji. Nie może być dobrym pasterzem kapłan, który przychodzi na parafię z gotowymi kazaniami, katechezami i powtarza je bezmyślnie, ale wtedy jest dopiero dobrym duszpasterzem, gdy posiada szybką orientację w sytuacji i możliwość właściwego rozwiązania problemu, które życie przynosi.

O tę postawę inwencji i twórczości chodzi. Nauka teologii powinna tę postawę jakby wyzwać i gruntować. A więc urabiać i kształtować osobowość alumna w tym kierunku.

Drugi referat wygłosił ks. prof. dr hab. Józef Majka z Wrocławia. Dotyczył on zagadnienia: *Znajomość współczesności i przygotowanie do pracy duszpasterskiej*. Formacja seminaryjna, to bardzo złożony proces przyjmowania człowieka ze świata i wysyłania go do świata. Co najbardziej charakteryzuje dzisiejszy świat? Nieracjonalność postaw. Jeżeli racjonalność polega na spójności jakiegoś systemu myślowego czy praktycznego, stwierdza się, że człowiek dzisiejszy znajduje się w świecie rozdartym i rozbitym, pełnym kontrastów i sprzeczności. Ogarnia go tymczasowość i zmienność, brak stałości czyli tzw. nomadyzm, ogromna selekcja w kontaktach i uprzedmiotowanie ludzi, dezintegracja przez nadmiar informacji itd.

Poznanie współczesności nie wymaga zanurzenia się w tej gmatwaninie, doświadczenie jej sprzeczności, ale wytworzenia postawy wewnętrznej, która pozwala rozumieć świat. Chodzi nam o duszpasterza „*qui condolere possit lis qui ignorant et errant*” (Hbr 5,2). A więc nie tylko rejestracja faktów, ale ich ocena i zajęcie postawy, chęć niesienia pomocy.

W podejściu do świata Seminarium musi równocześnie izolować i przezwyciężać izolację. Izolować od tego, co szkodliwe — włączać w to, co dobre.

Seminarium jako zakład zamknięty jest narażone na izolację. Przewyciężenie tej izolacji nie może jednak polegać na otwieraniu seminarium dla świata, ale na otwieraniu świata dla seminarium. Seminarium musi bronić swojej ciszy i skupienia, musi rezygnować z wielu spraw na korzyść pogłębienia życia wewnętrznego i modlitewnego. Równocześnie jednak musi wysyłać kleryków do świata, nie po to, by korzystali z tego, co świat daje, ale po to, by w tym świecie coś zdziałali. Powinni iść do świata z ściśle określonym zadaniem, którego wykonanie jest kontrolowane i przeanalizowane.

Taka postawa wymaga pewnego dystansu do świata, który objawia się po pierwsze w postawie krytycznej wobec świata, wobec różnych ideologii, wobec środków masowego przekazu, wobec zafascynowania cywilizacją — dystansu, który po drugie objawia się w duchu ofiary, a jeszcze bardziej w woli podjęcia trudu zaradzenia brakom i błędom.

Ksiądz rektor J. Majka nawiązał w tym miejscu do praktyk duszpasterskich, szczególnie do rocznego stażu pracy fizycznej, jaki odbywają klerycy Śląskiego Seminarium. Postulował, by klerycy wszystkich seminariów byli wysyłani na jakiś czas do pracy fizycznej, by tę pracę poznać i dowartościować, a równocześnie poznać ludzi pracy. Dał jako przykład naszą roczną praktykę, stwierdzając, że jest bardzo korzystna. Sam się przekonał o tym, gdyż na seminarium, które prowadzi w Krakowie, uczęszczają nasi alumni. Ponieważ spotyka tych alumnów przed stażem i po stażu, mógł zauważyć wielką różnicę na korzyść ich dojrzałości po powrocie ze stażu.

Trzeci referat wygłosił Rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie: *Praktyki duszpasterskie*. Referat był przygotowany na podstawie ankiety wypełnionej przez wszystkie seminaria w Polsce, a więc zawierał bardzo bogaty materiał. Praktyki duszpasterskie w seminariach są bardzo liczne i różnorodne. Nie byłoby rzeczą możliwą wprowadzić je wszystkie w jednym Seminarium. Wobec wielkiej ilości praktyk duszpasterskich stosowanych w różnych seminariach, każde seminarium powinno dokonać wyboru i selekcji oraz zastosować we własnym zakresie te, które odpowiadają możliwościom i potrzebom poszczególnych seminariów. Chodziło by jednak o to, by te praktyki stanowiły pewną organiczną całość, obowiązującą wszystkich alumnów, i były tak ułożone, by stopniowo wdrażały alumnów do problemów duszpasterskich.

Ks. Stanisław Szymecki

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI NAUKOWEJ WYŻSZEGO ŚLĄSKIEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO

Inauguracja roku nauczania 1976/77 odbyła się w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w czwartek, 7 października. Mszę św. koncelebrował ks. biskup Ordynariusz dr Herbert Bednorz z księżmi wychowawcami oraz z kapłanem diecezji katowickiej — ks. Albertem Stephanem, który od czasu wojny przebywa na emigracji w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej. W ten sposób zaznaczona została duchowa więź Seminarium Śląskiego z dość licznym gronem kapłanów, byłych absolwentów tejże Uczelni, którzy pracują wśród emigracji polskiej na całym świecie a także tymi, którzy w ostatnich latach w liczbie kilkunastu wyjechali na misje do Afryki oraz Południowej Ameryki.

W czasie Mszy św. inauguracyjnej dokonał ks. biskup aktu, który w przygotowaniu alumnów do święceń nazywa się *admissio*. W ten sposób rozpoczęło kandydaturę do wyższych święceń 19 alumnów, którzy wrócili do Seminarium po odbyciu rocznego stażu pracy na Śląsku. Na wiosnę 1977 r. razem z nimi otrzymają święcenie diakonatu także ci alumni, którzy już wcześniej wzięli udział w tym akcie, a to dlatego, że ze względu na pracę przed wstąpieniem do Seminarium oraz z powodu odbytej służby wojskowej nie byli zobowiązani do odbycia stażu pracy po czwartym roku studiów.

W auli ks. Biskup Ordynariusz w swoim przemówieniu zaznaczył, że nowy rok nauki będzie pierwszym po zakończeniu I Synodu Diecezji Katowickiej, stąd Seminarium razem z wykładającymi w nim profesorami oraz z wszystkimi alumnami będzie ważnym czynnikiem w urzeczywistnianiu odnowy synodalnej diecezji po myśli uchwalonych dokumentów. Ordynariusz diecezji dał też wyraz nadziei wynikającej z rozmów prowadzonych z władzami w Katowicach, iż obecny rok studiów może być już ostatnim rokiem działalności Seminarium poza diecezją. Potrzeby pasterskie diecezji przemawiają za przeniesieniem Seminarium do Katowic, skoro tylko stanie się to możliwe. W drugiej części swojego przemówienia ks. Biskup Bednorz nawiązał do Kongresu Eucharystycznego w Filadelfii, w którym wziął udział w lecie 1976 r.

Liczba alumnów, którzy otrzymali w tym roku indeks, wynosi 53. Ks. rektor dr Stanisław Szymecki w przywitaniu zwrócił się ze szczególnymi życzeniami do wykładowców, którzy rozpoczynają swoją działalność dydaktyczną w Seminarium. Są to: ks. mgr Mieczysław Bombik, absolwent Uniwersytetu w Wiedniu, ks. dr Michał Kaszowski, promowany na Uniwersytecie w Lowanium oraz ks. dr Benedykt Woźnica, który uzyskał stopień doktorski w KUL w Lublinie.

Wykład inauguracyjny wygłosił w wypełnionej całkowicie auli ks. dr Michał Kasowski, nowy dogmatyk Seminarium Śląskiego. Tematem wykładu był *Urząd Nauczycielski Kościoła a teologia*. Był on poświęcony analizie nowego dokumentu na ten temat, wydanego przez Międzynarodową Komisję Teologiczną¹.

Oprawę muzyczną uroczystości inauguracyjnej w auli stanowiły dwa tradycyjne śpiewy łacińskie *Gaude Mater Polonia* i *Gaudeamus igitur* — pierwszy w wykonaniu chóru seminaryjnego pod batutą ks. lic. Edwarda Poloczka, drugi — podjęty przez wszystkich obecnych.

¹ Tłumaczenie francuskie ukazało się w „La Documentation Catholique”, nr 1702 z dnia 18 lipca 1976 r.; por. polskie tłumaczenie wraz z wprowadzeniem sekretarza generalnego Komisji — Filipa Delhaye, *Życie i Myśl* 11 (1976) 107—118.

Na popołudniowym posiedzeniu Rady Profesorów rektor Seminarium ks. dr Stanisław Szymeccki przedstawił zebrany wytyczne pracy wychowawczo-dydaktycznej w roku 1976/77. Program wychowawczy tego roku określają wiersze z Listu św. Pawła do Galatów, które wyliczają jako owoce Ducha Świętego: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność i opanowanie (Ga 5,22—23). Troska o wyrabianie postaw określonych tymi słowami, o dostarczanie motywacji dla nich, winna stanowić przedmiot pracy wychowawczej w tym roku. Realizując taki program Seminarium włącza się do trendu charyzmatycznego, który idzie przez dzisiejszy świat. Kierownik studiów, ks. dr Stanisław Pisarek przedstawił sprawozdanie z działalności dydaktycznej za rok 1975/76, w którym została uwzględniona także aktywność naukowa wykładowców i profesorów Seminarium.

Ks. Stanisław Pisarek

Dyplom licencjata teologii uzyskali w roku 1975/1976 następujący kapłani diecezji katowickiej:

ks. Jan Grzegorek, *Działalność ks. Jana Kapicy na polu odnowy życia religijnego na Górnym Śląsku (1898—1930)*; ks. Józef Krętosz, *Dzieje parafii Bronów w latach 1877—1945*; ks. Jerzy Liszczyk, *Posławy religijne i moralne katechizowanej młodzieży wiejskiej na przykładzie parafii Bronów*; ks. Jerzy Myszor, *Duszpasterstwo parafialne w dekanacie pszczyńskim w latach 1850—1914*; ks. Czesław Podleski, *Teologiczna analiza „Życia duchownego” biskupa Józefa Sebastiana Pelczara*; ks. Stefan Wyłężek, *Znaczenie i pewność zdań teologii w filozofii Alfreda Julesa Ayera. Studium analityczno-krytyczne*.

Tytuł magistra teologii uzyskali w roku 1975/1976 następujący kapłani diecezji katowickiej:

ks. Krzysztof Błaszczczyński, *Synod plenarny w Częstochowie w 1936 r.*; ks. Piotr Cionaka, *Biskupi polscy na Soborze Watykańskim II*; ks. Eugeniusz Fajkis, *Z dziejów parafii Ochojec*; ks. Krystian Jancko, *Metoda egzegetyczna św. Hieronima w komentarzu do Ewangelii św. Mateusza*; ks. Piotr Kornas, *Biblia w tygodniku katolickim „Gość Niedzielny”. Studium historyczno-bibliograficzne*; ks. Krzysztof Ksol, *Znaczenie wspólnych religijnych praktyk w rodzinie*; ks. Ambroży Kucz, *Cuda Chrystusa w przepowiadaniu Królestwa Bożego*; ks. Piotr Libera, *Rady duszpasterskie w Kościele Katowickim. Studium pastoralno-prawne*; ks. Andrzej Morawski, *Trynitaryczny kształt Kościoła w świetle nauki Soboru Watykańskiego II*; ks. Władysław Nieszporrek, *Chóry kościelne na przykładzie diecezji katowickiej (1925—1975)*; ks. Antoni Odróbka, *Stosowanie kar przez rodziców w moralnym wychowaniu dzieci*; ks. Jerzy Otrzonsek, *Przypowieści w Ewangelii św. Łukasza*; ks. Andrzej Raszka, *Jak przedstawić Chrystusa dzisiejszej młodzieży*.

Ks. Stanisław Pisarek